

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

To kommunikasjonslinjer

Vi må bruke både den personlige linjen og prestedømslinjen, i riktig balanse, for å oppnå den vekst som er hensikten med jordelivet.

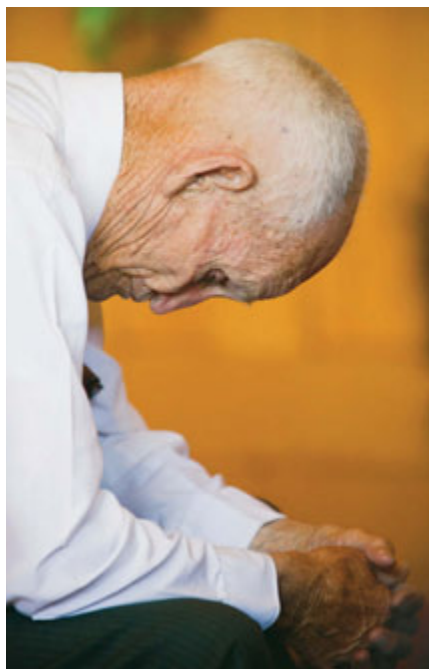
Vår himmelske Fader har gitt sine barn to kommunikasjonslinjer til ham – det vi kan kalle den personlige linjen og prestedømslinjen. Alle skulle forstå og hente veiledning gjennom begge disse nødvendige kommunikasjonslinjene.

I. Den personlige linjen

I den personlige linjen ber vi direkte til vår himmelske Fader, og han svarer oss gjennom sine etablerte kanaler, uten noe jordisk mellomledd. Vi ber til vår himmelske Fader i Jesu Kristi navn, og han svarer oss gjennom Den hellige ånd og på andre måter. Den hellige ånds oppgave er å vitne om Faderen og Sønnen (se Johannes 15:26; 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11), å lede oss til sannhet (se John 14:26; 16:13) og å vise oss alt vi skulle gjøre (se 2 Nephi 32:5). Denne personlige kommunikasjonslinjen til vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd er kilden til vårt vitnesbyrd om sannhet, til vår kunnskap og til vår personlige veiledning fra en kjærlig himmelsk Fader. Den er en nødvendig del av hans storartede evangelieplan, som gjør hvert av hans barn i stand til å motta et personlig vitnesbyrd om dens sannhet.

Den direkte, personlige kommunikasjonskanal til vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd er avhengig av verdighet og er så viktig at vi er befalt å fornye våre pakter ved å delta i nadverden hver sabbatsdag. På denne måten kvalifiserer vi oss for løftet om at vi alltid kan ha hans Ånd hos oss, til å veilede oss.

Når det gjelder denne personlige kommunikasjonslinjen til Herren,

ligner vår tro og praksis de kristnes som insisterer på at mellommenn mellom Gud og mennesker er unødvendige, fordi vi alle har direkte tilgang til Gud under det prinsipp Martin Luther støttet, og som nå er kjent som «alle troendes prestedømme». Jeg skal si mer om det senere.

Den personlige linjen er av største betydning for personlige avgjørelser og for å lede familien. Dessverre undervurderer noen medlemmer av Kirken behovet for denne direkte, personlige linjen. Ettersom de ser den ubestridte betydning av profetisk lederskap – prestedømslinjen, som først og fremst er til for å styre himmelsk kommunikasjon angående kirkeanliggender – ønsker noen at deres prestedømsledere skal ta personlige avgjørelser for dem, avgjørelser de selv skulle ta ved inspirasjon gjennom sin personlige linje. Personlige avgjørelser og familiestyling er først og fremst en sak for den personlige linjen.

Jeg vil legge til to andre advarsler vi skulle huske på i forbindelse med denne dyrebare direkte, personlige kommunikasjonslinjen til vår himmelske Fader.

For det første fungerer ikke den personlige linjen i sin fylde uavhengig av prestedømslinjen. Den hellige ånds gave – kommunikasjonsmiddelet mellom Gud og mennesker – overdras ved prestedømsmyndighet etter fullmakt fra dem som har prestedømsnøkler. Den kommer ikke bare på grunn av ønske eller tro. Og retten til denne Åndens kontinuerlige veiledning må bekreftes hver sabbat ved at vi verdig deltar i nadverden og fornyer våre dåpspakter om lydighet og tjeneste.

Vi oppnår heller ikke pålitelig kommunikasjon gjennom den direkte, personlige linjen hvis vi er ulydige mot eller ikke er i harmoni

med prestedømslinjen. Herren har erklært at «himmelens krefter hverken kan kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper» (L&p 121:36). Dessverre er det vanlig for personer som bryter Guds bud eller er ulydige mot sine prestedømslederes råd, å erklære at Gud har åpenbart for dem at de er unnskyldt fra å adlyde et eller annet bud eller følge et eller annet råd. Slike personer mottar kanskje åpenbaring eller inspirasjon, men ikke fra den kilden de tror. Djevelen er alle løgners far, og han er alltid ute etter å forpurre Guds verk ved sine finurlige etterligninger.

II. Prestedømslinjen

Til forskjell fra den personlige linjen, hvor vår himmelske Fader kommuniserer med oss direkte gjennom Den hellige ånd, har prestedømslinjen i tillegg nødvendige mellomledd som er vår Frelser Jesus Kristus, hans kirke og hans utnevnte ledere.

På grunn av det han uttrettet ved sitt sonoffer, har Jesus Kristus makt til å

fastsette de betingelser vi må oppfylle for å kvalifisere oss til velsignelsene av hans forsoning. Derfor har vi bud og ordinanser. Derfor inngår vi pakter. Det er slik vi kvalifiserer oss for de lovede velsignelser. Alle kommer ved Israels Helliges barmhjertighet og nåde, «etter at vi har gjort alt vi kan» (2 Nephi 25:23).

Under sitt jordiske virke overdro Jesus Kristus det prestedømmes myndighet som bærer hans navn, og han organiserte en kirke som også bærer hans navn. I denne siste evangelieutdeling ble hans prestedømsmyndighet gjengitt og hans kirke gjenopprettet gjennom himmelsk betjening til profeten Joseph Smith. Dette gjengitte prestedømme og denne gjenopprettede kirke står sentralt i prestedømslinjen.

Prestedømslinjen er den kanal Gud har brukt til å tale til sine barn gjennom Skriftene i tidligere tider. Og det er denne linjen han i dag taler gjennom ved levende profeters og apostlers og andre inspirerte ledesers undervisning og råd. Det er

slik vi mottar de nødvendige ordinanser. Det er slik vi mottar kall til å virke i hans kirke. Hans kirke er veien, og hans prestedømme er den kraft ved hvilken vi får mulighet til å delta i disse fellesaktivitetene som er nødvendige for å utføre Herrens verk. Dette omfatter forkynnelse av evangeliet, bygging av templer og møtehus og hjelp til de fattige.

Når det gjelder denne prestedømslinjen, ligner vår tro og praksis noen kristnes fastholdelse av at offisielle ordinanser (sakramenter) er nødvendige og må utføres av en som har fått myndighet og fullmakt av Jesus Kristus (se Johannes 15:16). Vi tror det samme, men vi har naturligvis et annet syn enn andre kristne på hvordan vi mottar denne myndighet.

Noen medlemmer eller tidligere medlemmer av vår kirke anerkjenner ikke prestedømslinjens viktighet. De undervurderer den betydning Kirken og dens ledere og programmer har. De stoler utelukkende på den personlige linjen, går sin egen vei, definerer selv læren og leder konkurrerende

organisasjoner i strid med profetle- deres læresetninger. På denne måten speiler de vår tids fiendtlighet til det som nedsettende kalles «organisert religion». De som avviser behovet for organisert religion, avviser Mesterens verk, han som opprettet sin kirke og dens funksjonærer i tidenes midte, og som gjenopprettet dem i nyere tid.

Organisert religion, opprettet ved guddommelig myndighet, er helt nødvendig, slik apostelen Paulus sa:

«For at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning, til oppbyg- gelse av Kristi legeme,

inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» (Efeserne 4:12–13).

Vi skulle alle huske på Herrens erklæring i nyere åpenbaring om at Herrens tjeneres røst er Herrens røst (se L&p 1:38; 21:5; 68:4).

Jeg vil tilføye to advarsler vi bør huske på når det gjelder å stole på den viktige prestedømslinjen.

For det første opphever ikke preste- dømslinjen behovet for den personlige

linjen. Vi trenger alle et personlig vitnesbyrd om sannheten. Mens vår tro utvikler seg, er vi avhengige av andres ord og tro, som våre foreldres, læreres eller prestedømslederens (se L&p 46:14). Men hvis vi bare bygger vårt personlige vitnesbyrd om sannheten på én bestemt prestedømsleder eller lærer, istedenfor å få dette vitnesbyr- det gjennom den personlige linjen, vil vi alltid stå i fare for å bli desillusjonert på grunn av denne personens hand- linger. Når det gjelder moden kunn- skap eller et modent vitnesbyrd om sannheten, skulle vi ikke være avhen- gige av et jordisk mellomledd mellom oss og vår himmelske Fader.

For det annet, i likhet med den per- sonlige linjen kan ikke prestedømslin- jen fungere fullt ut på våre vegne med mindre vi er verdige og lydige. Mange skriftsteder forteller oss at om vi fort- setter med alvorlige brudd på Guds bud, blir vi «utestengt fra hans nærhet» (Alma 38:1). Når det skjer, blir Herren og hans tjenere svært begrenset i sin evne til å gi oss åndelig hjelp, og vi kan ikke oppnå den selv.

Historien gir oss et levende eksem- pel på viktigheten av at Herrens tjenerer er på bølgelengde med Ånden. Den unge profeten Joseph Smith kunne ikke oversette når han var sint eller opprørt.

David Whitmer fortalte: «En morgen da han gjorde seg klar til å fortsette oversettingen, var det noe som gikk galt i huset, og han ble irritert over det. Det var noe som Emma, hans hustru, hadde gjort. Oliver og jeg gikk opp, og Joseph kom opp like etter for å fortsette oversettingen, men han kunne ikke gjøre noe som helst. Han kunne ikke oversette en eneste stavelse. Han gikk ned og ut i hagen og ba til Herren. Han var borte ca. en time – kom tilbake til huset og ba Emma om tilgivelse, og så kom han

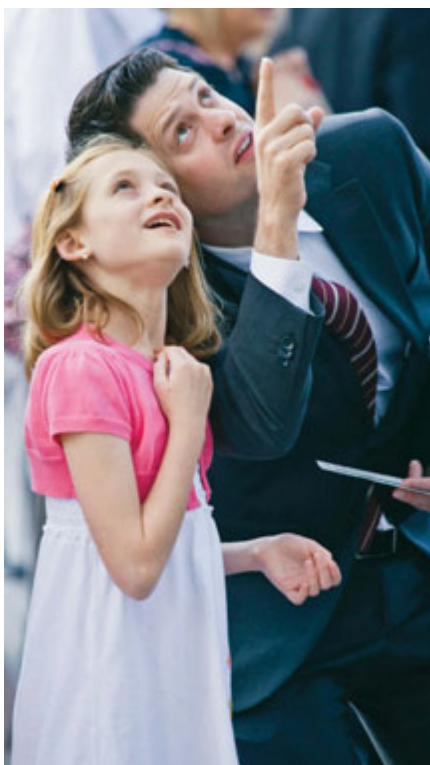
opp dit vi var, og nå gikk det bra å oversette. Hun kunne ikke gjøre noe uten at han var ydmyk og trofast.»¹

III. Vi trenger begge linjer

Jeg vil avslutte med ytterligere eksempler på at vi trenger begge de linjer vår himmelske Fader oppret- tet for kommunikasjon med sine barn. Begge linjer er nødvendige for å oppfylle hans hensikt som er å tilveiebringe sine barns udødelighet og evig liv. I Skriftene finner vi en tidlig beretning om dette behovet i far Jetros råd om at Moses ikke skulle prøve å gjøre så mye. Folket ventet fra morgen til kveld på at deres prestedømsleder skulle «søke råd og hjelp hos Gud» (2 Mosebok 18:15) og «[skifte] rett mellom dem» (vers 16). Vi kommenterer ofte at Jetro rådet Moses til å delegerer ved å utnevne dommere til å håndtere personlige konflikter (se vers 21–22). Men Jetro ga også Moses råd som illustrerer viktigheten av den per- sonlige linjen: «Forklar budene og lovene for dem. Lær dem den vei de skal vandre og den gjerning *de* skal gjøre (vers 20, uthevelse tilføyd).

Med andre ord skulle israelittene som fulgte Moses, lære at de ikke skulle komme til sin prestedømsleder med ethvert spørsmål. De skulle forstå budene og søke inspirasjon til å løse de fleste problemer selv.

Hendelser i Chile nylig illustrerer behovet for begge linjer. Chile ble rammet av et voldsomt jordskjelv. Mange av våre medlemmer mistet sitt hjem. Noen mistet familiemed- lemmer. Mange mistet sin trygghet. Raskt – fordi vår kirke er beredt til å reagere på slike katastrofer – ble det sørget for mat, husly og andre mate- rielle behov. De hellige i Chile hørte Herrens røst ved at hans kirke og dens ledere ivaretok deres materielle

behov. Men uansett hvor god prestedømslinjen var, var det ikke tilstrekkelig. Hvert medlem måtte søke Herren i bønn og motta den direkte trøst og veiledning som kommer gjennom Den hellige ånd, til dem som søker og lytter.

Vårt misjonærarbeid er et annet eksempel på behovet for begge linjer. De menn og kvinner som kalles som misjonærer, er verdige og villige på grunn av den undervisning de har mottatt gjennom prestedømslinjen, og det vitnesbyrd de har mottatt gjennom den personlige linjen. De kalles gjennom prestedømslinjen. Så, som Herrens representanter og under ledelse av hans prestedømslinje, underviser de undersøkere. Oppriktige sannhetssøkere lytter, og misjonærene oppfordrer dem til å be om selv å få vite om budskapet er sant gjennom den personlige linjen.

Et siste eksempel anvender disse

prinsippene på temaet prestedømsmyndighet i familien og Kirken.² All prestedømsmyndighet i Kirken fungerer under ledelse av en som har de nødvendige prestedømsnøkler. Dette er prestedømslinjen. Men den myndighet som presiderer i familien – enten det er far eller en enslig mor – fungerer i familiesaker uten behov for å innhente godkjennelse fra noen med prestedømsnøkler. Det er som den personlige linjen. Begge linjer må fungere i vårt familieliv og i vårt personlige liv om vi skal få vekst og nå det mål som utpekes i vår himmelske Faders plan for sine barn.

Vi må bruke både den personlige linjen og prestedømslinjen, i riktig balanse, for å oppnå den vekst som er hensikten med jordelivet. Dersom vår religionsutøvelse er for avhengig av den personlige linjen, utvisker individualismen viktigheten av guddommelig myndighet. Hvis personlig

religionsutøvelse i altfor stor grad bygger på prestedømslinjen, går det ut over personlig vekst. Guds barn trenger begge linjer for å nå sitt evige mål. Det gjengitte evangelium lærer oss begge og sørger for begge.

Jeg vitner om Herrens profet, president Thomas S. Monson, som har nøklene til å styre prestedømslinjen. Jeg vitner om den Herre Jesus Kristus, hvis kirke dette er. Og jeg vitner om det gjengitte evangelium, hvis sannhet kan bli kjent for oss alle gjennom den dyrebare personlige linjen til vår himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I «Letter from Elder W. H. Kelley», *The Saints' Herald*, 1. mars 1882, 68. En lignende rapport er sitert i B. H. Roberts: *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Dallin H. Oaks: «Prestedømsmyndighet i familien og i Kirken», *Liahona*, nov. 2005, 24-27.